

opusdei.org

Josemaría Escrivá – en motsatsernas man

Journalisten och författaren
Pilar Urbano om Opus Deis
grundare.

2010-04-19

När jag började ta itu med Josemaría Escrivás biografi för att skriva boken "El hombre de Villa Tevere" 1994, sysselsatte mig den spännande frågan: finns den levande mannen från Villa Tevere eller finns han inte? Eftersom jag inte längre kunde

uppleva honom, oroade mig det faktum, att jag måste befatta mig med en mängd arkiverat material och abstrakta livlösa vittnesbörd. Det var nämligen det jag fruktade: att mittemot mig se en hjälte full av dygder, mycket upphöjd, men på något sätt ett skelett utan kött och blod.

En gestalt av kött och blod

Ju längre jag kom i mina efterforskningar, desto mer mötte jag en gestalt av kött och blod. Utan tvivel hade jag en kristen hjälte framför mig, åtminstone en hjälte utan legend och helgongloria. En vardagens hjälte, en helt normal hjälte. En hjälte för varje situation i livet. En gång trodde jag till och med att jag helt enkelt hade att göra med en normal präst. Så kallade han sig själv hos sin tandläkare dr. Kurzio Hruska, när denne vid behandlingen av hans besvärliga kindtand utbrast:

"Monsignore, var snäll och säg till, om jag gör er illa" varpå Escrivá svarade: "Ta det lugnt och bekymra er inte om mig, jag är bara en vanlig präst!".

En präst utan församling men med troende över hela världen. En präst av det gamla gardet visserligen, med traditionella sedvänjor som våra mor-och farföräldrar, men ändå så progressiv i att utbreda ett budskap, som enligt Vatikanen, förkunnades ett århundrade för tidigt. En präst med ett gott humör, som kallade sin sutan "paraplyfodral", men som varje dag kysste den, innan han tog den på sig. En präst, som kände sig mer hemmastadd på Madrids, Roms eller Londons gator än mellan de mörka och dammiga väggarna i en sakristia. En världstillvänd präst, som krävde sina rättigheter och i dem såg en allvarlig skyldighet. En paradoxal präst, som kallade sig "antiklerikal" ... av kärlek till Kyrkan.

Antingen helgon eller störande faktor

Det var inte nödvändigt att slå sönder en staty för att observera det mänskliga, som utmärkte hans person. Det var en präst, som var precis lika berörd, när han konsekrerade bröd och vin, som när han hörde nyheten om den sovjetiska inmarschen i Tjeckoslovakien. En man, som undertecknade sina brev med "syndaren Josemaría" och samtidigt grät över världens synder, när han läste tidningen. Han var alltså en god syndare, någon, som såg sig själv som ett odugligt verktyg – visserligen som ett av Gud utvalt och använt verktyg för att förverkliga ett verk, som översteg hans förmåga. Någon, som stod inför dilemmat att antingen bli helig eller ett hinder för sin kallelse. Och den som sen visade upp "den beslutsamma beslutsamheten" att inte låta sig hindras av något för att förverkliga

Opus Dei för att tjäna Kyrkan och smitta andra med sin kärlek till Gud. Det var den person, som jag hade framför mig: en hjälte, en hjälte av kött och blod. En människa, som alltid är specifik full av svagheter och hemligheter. En som röjer undan hinder. En stridande krigare mot sig själv. En storartad blandning av lera och nåd.

Motsatserna

Den minst väntade upptäckten var emellertid kontrasterna i hans personlighet. Med varje historia, med varje sats, med varje händelse ur Escrivás liv hade jag slutändarna till en strömkabel... hans temperament, hans dygder, hans levnadsstil tycktes alltid som en tandem av motstridiga värden, som inte neutraliserades utan drev fram en dynamisk spänning eller som berikades med olika nyanser, med skuggor och ljus. Den spirituelle och företagsamme

Escrivá var också samtidigt en sjuk Escrivá, vars kropp vid dagens slut bara hölls uppe av själen. Den levnadsglade, vitsige Escrivá, alltid beredd att sjunga, var även den asketiske Escrivá, beredd till offer och försakelse. Den Escrivá, som gav sig iväg på ansträngande resor utan en enda minuts rast och för vilken rekreationen bestod av att byta sysslor, var också den, som levde utan en fast planering och utan klocka. "Mina planer ligger i Guds händer", "jag behöver ingen klocka, efter en sak kommer nästa", "jag har inte tid att tänka på mig själv". Den Escrivá, som gick upp på scener för att predika, och vars dragningskraft gjorde intryck på många människor och påverkade dem, var samma Escrivá, som ansträngde sig att själv försvinna: "Att gömma mig, det är min uppgift – Bara Jesus ska glänsa."

De här anförda motsatserna, som jag iakttagit hos Josemaría Escrivá,

motsäger inte varandra, utan var och en av dem förstärker den andras värde och är ett bevis på den. De framställer på ett moraliskt plan silvrets provosten: jaspisen, som präglar ett tecken i ädelmetall – en "kontrast" – som garanti på dess värde. Hos Escrivá garanterar varje kontrast en förekomst på en dygd. Så är det t.ex. inte de uteblivna tårarna, utan leendet bland tårarna är det, som gör en i kärlek buren smärta trovärdig. På samma sätt kan det talas om upplevd fattigdom, inte bara den som befinner sig i en prekär situation, utan den som storsint reagerar på den andres nöd och för att lindra den försakar det överflödiga eller till och med det nödvändiga, fastän han har det till hands.

Opus Dei – en revolutionär nyhet

Här handlar det inte om att beskriva en mängd detaljerade händelser i

Escrivás liv – de är styrkta genom vittnesbörd, så som man upplevt honom privat eller offentligt och där otaliga motsatser blir synliga. Jag skulle bara vilja nämna några få:

Opus Deis revolutionära nyhet uppfinner ingenting. Som varje revolution går den tillbaka till källorna. Där upptäcker den igen och på ett radikalt sätt, att varje människa bara genom att vara född är kallad till helighet. Den visar också tydligt, att de kristna är de, som äger energin – anden, för att besjåla samhället inifrån och därigenom bygga upp Guds stad i människornas stad. Det är historiens egentliga mening.

Escrivás liv är en utmaning för hoppet. Hans intensiva sådd, outtröttligt och till jordens alla hörn, som inbärgade en skörd av många kallelser. Hans mödosamma juridiska vandring, på vilken han

fann det som han inte sökte och sökte det han inte fann. Han finner det inte, men vet väl, att det existerar. Mycket tidigt kände han till den riktiga formeln för Opus Dei. Men det måste ta ytterligare 40 år, tills Kyrkan använder den. Under denna tid är inte Escrivá sysslolös. Dag för dag fördjupar han sig i den svåra uppgiften att göra sedan tusen år oanvända vägar tillgängliga på nytt, de breda gatorna, på vilka lekmännen, *the ordinary people*, kan bli ett "heligt folk, ett prästerligt folk." Denna ansträngning fordrar noggrannhet – det får inte på något sätt finnas en misstanke om att han inte skulle stå i samklang med den Heliga Stolen. Trots allt och fastän Escrivá hör till byggarna, som lägger mer värde på den sista stenen än på den första, dör han, utan att få uppleva Opus Dei som personalprelatur.

*Pilar Urbano, journalist,
skriftställare. Författare av en
biografi om den helige Josemaría: El
hombre de Villa Tevere.*

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
josemaria-escriba-en-motsatsernas-
man/](https://opusdei.org/sv-se/article/josemaria-escriba-en-motsatsernas-man/) (2025-04-18)